

Henki &

elämä

Kun on aika lähteä

Jyväskylän
seurakunnan
lehti

31.10.2019 ■ numero 17

Isin
fiksiimmat
vinkit

► sivu 3

Vankila
vailla
muureja

► sivut 8–9

Luonto
valloitti
hoitokodin

► sivu 16

Tehtävänä vapaus

Vankilasielunhoitajana Laukaan avovankilassa toimiva Arto Muurikainen uskoo, että ihminen on aina enemmän kuin tekojensa summa.

ELINA MANNINEN teksti
ATTE SAURANEN kuva

– Vankilassakin on ihmisiä, jotka kokevat olevansa vapaita, toteaa Laukaan seurakunnan diakoni Arto Muurikainen ja hämmentää kahviaan Tourulan Nesteen kahviossa.

– He ovat päässeet sopuun itsensä kanssa. Paha teko ei häviä ja se mikä on rikottu, on rikki, mutta asiaa pystyy katsomaan silmiin. Hyväksymään sen, että olen tehnyt tämän teon, mutta minulla on myös vapaus lähteä rakentamaan jotakin uutta.

Muurikainen on tavannut pitkän luudan vankeja niiden 12 vuoden aikana, jotka hän on työskennellyt Rikosseuraamuslaitoksen osa-aikaisena vankilasielunhoitajana Laukaassa. Hän tietää, että juuri vapaudesta vankilassa puhutaan paljon.

– Mutta kyllä aihe koskettaa meitä kaikkia. Kaikilla on elämässään omat vankilansa ja rajat, joiden sisällä vapaus on löydettävä. Vapauteen liittyy aina myös vastuu.

Vapaus ja vastuu, hyvä ja paha – näitä järeitä teemoja Muurikaisen tulee työnsä kautta pohdiskeltua. Ovanko siis toiset ihmiset pahoja, toiset hyviä?

– Eivät ole, Muurikainen torppaa.

– Tekisi mieli sanoa, että vangit ovat ihan samanlaisia ihmisiä kuin sinä tai minä. Monella on tietysti vakava rikos taustalla, mutta usein vankien kanssa juttellessa tulee sellainen ajatus, että voisivatko osat mennä toisinkin päin. Olen tällainen perusluterilainen jätkä; ajattelen ettei pahuus ole vankilassa tai jossakin muualla, vaan se leikkaa myös omaa sisimpääni. Jokainen on ”samalla hurskas ja syntinen”.

Muurikainen pyrkii vakaasti purkamaan vankeja koskevia karuja mielikuvia, jotka syntyvät usein median – vieläpä amerikkalaisen median – välityksellä.

– Sehän on ihan väärä kuva. Jokainen vankila on tietysti erilainen, ja suljettu vankila on eri asia kuin avovankila. Mutta kaikissa niissä lusii isä, äitejä, seurakuntalaisia ja opiskelijoita. Ihmiset siellä ovat paljon muutakin kuin vankeja.

Vangin leima saattaa Muurikaisen mukaan istua tiukassa myös vangitun omassa mielessä.

– Ehkä tärkein tehtäväni on haastaa vankueudessa olevia löytämään itselleen erilaisia identiteettejä. Tuoda esiin, että sinä voit olla muutakin kuin vanki.

Vankien arkea Muurikainen avartaa muun muassa toimimalla saattajana kirkko- tai hautausmaareissulla. Vain pari viikkoa sitten hän vieraili pienen vankiryhmän kanssa Kuokkalan kirkossa.

– Siellä he polvistuivat ehtoollispöydässä muiden kirkossakävijöiden kanssa. Sellaisina hetkinä tuntuu usein siltä, että nyt ollaan tämän työn ytimessä.

Sielunhoitajan ensisijainen työkalu on kuitenkin keskustelu.

» Kun keskustelu alkaa tuntua kipeältä, ihmisessä tapahtuu jotakin.

– Se riittää aika pitkälle, jos vuorovaikutus toimii. Hyvä keskusteluyhteys vaatii aikaa, osaamista, solidaarisuutta ja myötätuntoa. Usein, kun keskustelu alkaa tuntua kipeältä, ihmisessä tapahtuu jotakin. Mennään joihin tärkeä kohti. Kannustan ihmisiä silloin aina jatkamaan prosessia.

Muurikainen vierailee avovankilassa noin kerran viikossa, iltaisin työpäivän päätteeksi. Päivätyö Laukaan seurakunnan diakonina sisältää tavallisten laukaalaisten auttamista muun muassa päihteisiin, mielenterveyteen, talouteen ja yksinäisyyteen liittyvissä ongelmissa.

Keskustelut vankilassa saattavat syntyä spontaanisti osastolla pienissä ryhmissä tai koputtamalla sellin ovelle.

– Yhteys pidemmän tuomion vankien kanssa muodostuu usein syvemmäksi. Lyhyemmän tuomion vankien kanssa on aika satunnaista, millä tasolla liikutaan. Avovankilassa väki myös vaihtuu nopeasti.

Vaikka riittämättömyyden tunteet ovat tuttuja, Muurikainen sanoo aikaa myöten suostuneensa ajatukseen, että yksittäinenkin kohtaaminen voi olla merkittävä. Papin tai diakonin läsnäolo voi toimia myös signaalina: jos kirkko, niin kenties Jumalakin voi olla myös vankilassa.

Kolmisenkymmentä vuotta diakoniatyötä Suomessa ja Venäjällä tehnyt Muurikainen on uransa aikana kohdannut monenlaisia, eivätkä vankien hurjatkaan taustat enää helposti järkytä.

– Tietysti joskus tulee vastaan hyvin vaikeita tapauksia, jotka vetävät hiljaiseksi. Siinä tilanteessa miettii kuitenkin vain, että se ihminen on tässä nyt. Eivät teot määritä meitä kokonaan, ihminen on jotakin paljon enemmän.

Mikä sitten on diakonin vastaus oman pahuutensa ranskalla tavalla kohdanneelle ihmiselle?

– Tulee mieleen vain yksi lyhyt sana: ar-

mo. Se on omassakin elämässä se, miksi voin lähteä aina uuteen päivään, yrittää uudelleen, hän sanoo.

– Minun on helppo olla rikosseuraamusalalla töissä myös tästä syystä. Siellä yhtenä perusarvona on, että ihmisellä on kyky muuttua ja kasvaa. Olemme ihan samassa linjassa.

Muurikaisesta vankilatyö ei lopulta poikea paljoakaan hänen päivätyöstään.

– Kaikessa diakoniatyössä kohtaa ihmisiä, jotka on jotenkin sysätty syrjään. Kehitysvammaisilla on yhteiskunnassa omat haasteensa, maahanmuuttajilla omansa. Vankilatyöhön liitetään helposti ylimääräistä gloriata, mutta ennen kaikkea se vaatii sitkeyttä. Sitä, että jaksaa jäädä niiden rinnalle, joiden elämä on vaikeaa.

Takaisin Tourulan Nesteelle. Huoltoasemalla olemme, koska sieltä on lyhyt matka kuvauspaikalle, ensi vuonna valmistuvan Jyväskylän avovankilan rakennustyömaan tuntumaan.

Laukaan avovankila suljetaan, ja laitoksen kuusikymmentä mies- ja naisvankia muutavat kesällä 2020 Jyväskylään.

– Ymmärrän huolen, jota muutto herättää. Laukaassakin vankila aiheutti ensin pelkoa lähiympäristössä, mutta siellä naapu-

» Eivät teot määritä meitä kokonaan, ihminen on jotakin paljon enemmän.

ruus on ajan mittaan muodostunut luontevaksi. Esimerkiksi vankien liikuntasali on ollut koululaisten käytössä.

Muurikainen muistelee kuulemaansa lausahdusta, jonka mukaan oikeuslaitoksen tehtävä on tuomita ja vankilan tehtävä vapauttaa.

– Avovankilassa ei ole muureja, siellä kannustetaan ihmisiä piirtämään itse oman toimintansa rajoja. Rohkaistaan omatoimisuuteen ja vastuuseen. Joillekin se on vaikeaa, mutta ihmiset siellä ovat menossa kohti vapautta.

Muurikainen kertoo, että monet entiset ja nykyiset vangit opiskelevat ja tutustuvat työelämään Jyväskylässä tälläkin hetkellä. Hän nyökkää kahvian suuntaan, jossa istuu perheitä, työmiehiä, pari poliisia ja muuta väkeä.

– Voi ihan hyvin olla, että tuossa meidän vieressä joi äsken kahvia joku vankilan aiempi asiakas.

Diakoni Arto Muurikainen kävi katsomassa ensi kesänä valmistuvan Jyväskylän avovankilan ja yhdyskunta-seuraamustoimiston rakennustyömaata Tourulassa.

Palveluesimies Anneli Puskala uskoo opiskelijoiden tuomien luontokuvien ilahduttavan Sampoharjun asukkaita.

Hoitava luonto

■ PÄIVI ESKELINEN teksti

Hoitava luonto -installaation toteutti valokuvauksen ammattituntia suorittava aikuisopiskelijaryhmä Gradia Jyväskylässä. Ryhmä osallistui kesäkuussa 2019 läänintaiteilija Marko Hämäläisen Koirasalmen kansallispuistossa ohjaamaan luontokuvaus-workshopiin, jonka tuotoksena syntyi suuri määrä erilaisia luontokuvia Keski-Suomesta.

Näyttelyn lisäksi asukkaiden käyttöön jää opiskelijaryhmän ottamista luontokuvista koottuja kirjoja, joita pidetään selailukappaleina oleskelutiloissa.

Luontokuvat palauttavat muistoja mieleen

Luonnon hoitava voima välittyi sisätiloihin valokuvien avulla.

■ PÄIVI ESKELINEN teksti
ATTE SAURANEN kuva

Kaunis järvenselkä, sininen taivas ja kumpupilvet taivaalla vangitsevat tunnelman. Toisaalla hennot heinänkorret, vesipisara lehdellä ja kivilohkareen rosoinen pinta saavat tarkentamaan katsetta.

Kaksi suurta seinätapettia ja kymmenet luontovalokuvat sekä kuvista kootut katselukirjat ovat syntyneet Gradia Jyväskylän valokuvauksen aikuisopiskelijoitten projektina ilahduttamaan huonokuntoisia ja huonomuistisia Sampoharjun asukkaita.

– Lähtökohtana meillä oli tuoda luonto sisätiloihin ja tavoitteen tarjota muistisairaille virikkeitä ja katseltavaa, kertoo opiskelija **Johanna Sell**.

Tehtävä koettiin mielenkiintoiseksi ja haastavaksi. Se pakotti katsomaan itsestään selviltä tunteita maisemia ja pintoja uusien silmin.

– Kuvat eivät saaneet olla liian rajuja. Niihin etsittiin positiivista latausta ja tunnelmaa, Sell määrittelee.

Opiskelijat toivovat, että kuvat saisivat mukavia muistoja nousemaan mieleen ja että ne ilahduttaisivat myös ryhmäkodin henkilökuntaa ja vierailijoita.

Tukea ja hoivaa tarjoava uudenkarhea Sampoharjun ryhmäkoti Vaajakoskella on 33 asukkaan koti. Palveluesimies **Anneli Puskala** ilahtui valokuvauksopiskelijoiden yhteistyötoiveesta, sillä palvelukodin seinät olivat karun valkoiset ja laitosmaiset.

” Lähtökohtana oli tuoda luonto sisätiloihin.

Valokuvat eivät tulleet maksamaan Sampoharjulle mitään, sillä

opiskelijat hankkivat itse sponsoringinsa, joiden tuella kuvat pystyttiin vedostamaan tauluiksi.

Puskalan mukaan värikkäät kuvat seinillä tarjoavat viriketoimintaa.

– Hoitajat voivat asukkaiden kanssa viritellä keskustelua kuvien sisällöistä. Toisaalta voidaan lähteä yhdessä kävelyille kuvia katselemaan, hän toteaa.

Talossa eletään kodinomaisista elämästä. Vaikka osa asukkaista on tuonut huoneisiinsa omia taulujaan, kaipaavat yhteiset tilatkin tauluja seinilleen.

Puskalan mukaan moni muukin kaupungin asumisyksikkö saat-

taisi ilahdusta vastaavasta yhteistyöprojektista, sillä tilojen viihtyisyyden lisäämiseen ei ole liiemmin rahaa tarjolla.

Tutkimusten mukaan luonnon äärellä oleminen vaikuttaa hyvinvointiin. Luontokuvien katselun on todettu alentavan jännittyneisyyttä ja verenpainetta sekä tuottavan mielihyvää.

Palvelukodin iäkkäillä asukkailla mahdollisuus luontokokemuksiin on rajoittunut. Luontokuvat auttavat osaltaan heitä pääsemään hetkeksi takaisin luonnon tunnelmiin.

Elämästä

Itsestään ei pidä tehdä isoa numeroa

■ MINNA PALOVAARA teksti
ATTE SAURANEN kuva

Olen **Tuomo Alpu**a. Synnyin Nivalassa Keski-Pohjanmaalla 75 vuotta sitten maalaistalon pojaksi. Sain perinteisen kotikasvatuksen kovassa kurissa. Itsestään ei sopinut tehdä suurta numeroa. Isänmaallisuus ja Katekismuksen opit ovat kulkeet elämässä aina mukana.

Kotipitäjästä löysin rinnalleni vaimon. Saimme neljä lasta ja yhdeksän lastenlasta. Autamme pienten hoidossa aina tarvittaessa, haemme koulusta tai hoidamme pikkupotilaita.

Opiskelin Oulussa rakennusinsinööriksi, ja muutimme työn perässä Jyväskylään jo 1970-luvun alkupuolella. Tein urani betonialalla. 1990-luvun lama vei työpaikan ja pakotti Venäjälle asti töihin, vaikka en osannut kieltä edes aakkosten vertaa. Perhe jäi Jyväskylään, ja vietin reissuelämää kolmen vuotta. Se oli monella tavalla rankkaa aikaa.

Myöhemmin lähdin vielä vuodeksi Viroon töihin. Venäjään verrattuna viihdyin Virossa erinomaisesti. Ostin sieltä asunnon, jossa vietän perheen kanssa ja yksin yhä aikaa.

Olen kahden virolaisen eläkeläisyhdistyksen jäsen, koska se on hyvä

tapa tutustua paikallisiin ihmisiin. Olen opetellut viroa sen verran, että tulen sanakirjan avulla toimeen.

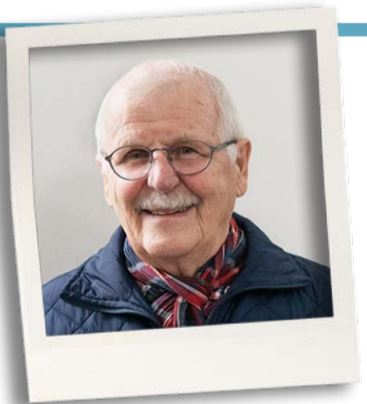
Työttömyys viisikymppisenä oli kova paikka, koska työ on tässä yhteiskunnassa miehen mitta. Sen ikäisenä työllistyminen ei ole yksinkertaista. Jälkikäteen ajateltuna olisi pitänyt osata elää täysillä sekin elämänvaihe. Vaimo sai onneksi olla töissä.

Seurakunnan toiminta vaikuttaa minulle seurakuntalaisena harmillisen riitaiselta. Päätöksistä valitetaan, asiat eivät edisty eikä lopputulos vaikuta aina olevan talou-

dellisesti järkevä. Demokratialla on heikkoutensa. Tietysti vaalit ovat vaikuttamisen paikka – jos vain äänestettäisiin ahkerammin.

Pidän matkustelusta, maailman moninaisuus kiinnostaa. Kiertelemme ystävien kanssa automatkoilla Baltiassa tutustumassa mielenkiintoisiin historiallisiin kohteisiin. Ihmisellä pitää olla uteliaisuutta. Kun se loppuu, loppuu elämäkin.

Poikani perheineen asuu Omanissa ja sitä ennen Arabiemiraateissa. Maailmankuvani laajentui ja käsitykseni muuttuivat, kun kävin heillä kylässä. Ei siellä kuljettukaan kamelin kyydissä.

Tuomo Alpu on oppinut, että elämä on rajallista, ja kunnostaan on pidettävä huolta. Hän harrastaa vesikävelyä, pyöräilee ja lenkkeilee. Elämään tuovat iloa yhdeksän lastenlasta ja matkailu. Maailman moninaisuus kiehtoo hänen uteliaisuuttaan.